

[Skatteministeren]

Det er helt afgørende at få stoppet denne vækst i udgifterne. Kommunerne har ansvaret for så stor en del af de samlede offentlige udgifter, at deres aktive medvirken er helt nødvendig.

Der er grund til at understrege kraftigt, at nøglen til at sænke skattetrykket er at sænke udgiftstrykket. Jeg håber, at alle partier vil erkende dette. Samtidig vil jeg minde bl.a. Fremskridtspartiet om, at det nu engang kun er de forslag om besparelser, der kan samle flertal her i Folketinget eller i den enkelte kommunalbestyrelse eller i det enkelte amtsråd, der medvirker til at bremse væksten i de offentlige udgifter.

Der er også grund til at understrege, at blot beskedne afvigelser fra nulvækst i de offentlige udgifter vil gøre målsætningen om et lavere skattetryk vanskeligere at realisere. Finansministeriet har i Budgetredegørelse 1986 vist, at med en realvækst i de offentlige udgifter på blot 2 pct. om året – det er meget lavt i forhold til den gennemsnitlige vækst i de sidste 20 år – vil skattetrykket være ca. 5 procentpoint højere i år 2000 end i dag, og det vil jeg betragte som uantageligt. En yderligere vækst i skattetrykket vil nemlig give anledning til stærkt forøgede problemer med skattetæknning, sort økonomi og negative virkninger på arbejdsudbudet.

Derimod viser den samme budgetredegørelse, at med nulvækst i de offentlige udgifter vil skattetrykket kunne nedbringes til ca. 40 pct. i år 2000. Nu er det selvfølgelig et regnestykke, som blot viser noget om nogle størrelsesordner, men det er baggrunden for, at regeringen lægger afgørende vægt på, at de offentlige udgifter holdes i ro.

Lad mig endnu en gang slå fast, at det er regeringens klare mål at skabe økonomisk grundlag for gradvis at sænke skattetrykket. Dette grundlag består i, at betalingsbalancen bliver markant bedre, at opsparingen øges, og at de offentlige udgifter holdes i ro. Det forhindrer ikke, at vi allerede nu arbejder med forslag, som kan afbøde de mest generende virkninger af skatte- og afgiftssystemet, og regeringen har jo da også allerede i indeværende folketings-samling fremsat forslag i den retning. Men at give generelle skattelettelser, før grundlaget er i orden, ville svare til at udstede en dækningsløs check.

Forhandling

Behnke (FP):

Jeg vil starte med at takke ministeren for de mange positive tilkendegivelser, der dog trods alt var i ministerens redegørelse.

Tilbage i 1982, nærmere bestemt den 5. oktober, kunne statsministeren ifølge sp. 9 i Folketingets forhandlinger afgive følgende løfte:

»Vi vil ikke gennemføre væsentlige ændringer i skattesystemet, og regeringen ønsker rentefradragsretten bevaret, men vi vil søge at forenkle skatteopgørelsen og de mest indviklede dele af vort skattesystem, således bl.a. afskrivningsreglerne.«

Siden har Danmark oplevet, at der er blevet gennemført en skattereform, som bestemt ikke har gjort det lettere at være skatteyder. Der er blevet gennemført en realrenteafgift, som ganske vist kun skulle være midlertidig, men som har kørt siden 1984, og som nu indtjener 19 mia. kr. til staten her i 1988. Man har forhøjet selskabsskatten fra 40 til 50 pct., og ikke mindst har man ladet det samlede skattetryk stige ud over alle grænser.

Bruger vi OECD-metoden – det er den mest populære – nemlig hvor man tager skattetrykket i forhold til bruttonationalproduktet, er skattetrykket steget fra 44,6 pct. i 1982 til 52 pct. ved udgangen af 1987. Nu har bruttonationalproduktet den ulempe, at det også indeholder skatterne i sig selv. Derfor er nettofaktorindkomsten et mere reelt begreb, og så er skatterne steget fra 58,4 pct. i 1982 til 67,4 pct. i 1986.

Men altså uanset hvilket beregningsgrundlag der anvendes, kan det ikke bortforklares, at skattetrykket er steget med ca. 17 pct. fra 1982 til 1987. Berlingske Tidende kunne da også i sin leder den 9. februar 1988 oplyse, at det nuværende skattetryk er på mellem 40 og 90 pct. afhængig af beregningsmetoden.

Men for befolkningen er det ikke procenter, det handler om, men derimod hvad lønindtægten kan bibringe hjemmet af forbrugsgoder, når skatter og afgifter er betalt. Det er det eneste, som er en brugbar målestok for befolkningen.

I stedet for at regne med procenter er det værd at bemærke, at de samlede skatte- og afgiftsindtægter til det offentlige er steget fra 207,2 mia. kr. i 1982 til ca. 360 mia. kr. i 1987, altså en stigning på 74 pct., når vi regner i kroner og øre.